

lingsmaade den, ifald han, der har at give, ønsker at vide, hvortil det, han kan give, skal bruges, at han da, førend han giver det, spørger den Anden derom under almindelige Omstændigheder, naar disse To hyppigt have staaet i Forhold til hinanden, og den Eine har begjært og den Anden har givet under visse Forudsætninger, som ere blevne urokkede, saa gives der simpelt væk uden Betingelse. Men naar man paa eengang seer Kjendsgjerninger, som tyde paa, at andre Hensigter end de forudsatte foreligge, og at man befinder sig under vanskelige Omstændigheder, saa spørger man sig for. Men man stiller ikke derved Wilkaar, naar man ikke giver under andre Betingelser end dem, der tidligere have været forudsatte. Jeg har gjentagne Gange gjort opmærksom paa, at det var paa Tro og Love, vi stode ligeoverfor Regjeringen; jeg har ikke forlangt eller med nogensomhelst Uttring ladet mig forstaae med, at Kongen skulde opgive en eneste af sine Rettigheder, men jeg har kun udtrykt det Haab, at man skulde ytre sig med større Klarhed, end man hidtil i Gjærningen har gjort, og at det i Overgangstiden ikke var hensigtsmæssigt at benytte Leiligheden til at komme ind paa Foranstaltninger, som ere os imod, og naar vi allerede vidste nu, at en saadan Hensigt forelaa, saa kunne vi ikke beslutte os til at bevilge. Naar vi have søiet, om man vil, et Wilkaar til Bevillingen, saa er dette et yderligere Beviis paa en god Villie, thi den stærkeste Uttring af Ubillie det er at nægte, og det er os om at gjøre, ikke at ytre nogensomhelst Ubillie. Fra min Side idetmindste, ligger der i dette Forslag ikke noget Spor til Ubillie, men det er den simpleste Maade at sikkre os imod en stor Ulempe, den simpleste Maade at styrke selve Ministeriet imod, maaskee Uttringer og Paatrængenhed fra Steder, som vi ikke kjende. Vi kunne ikke nægte for os selv, og det har Ministeriet bekiendt, at det langtfra har en absolut dansk Handelsfrihed; jeg bebrejder ikke Ministeriet det, vi kunne ikke staffe det den, og det kan ikke staffe sig det selv, men hvor der er Tale om virkelig indre Anliggender, der maa det være kjært for Ministeriet at kunne støtte sig paa indre Hindringer mod

ydre Tyng. I det Forslag, som her ligger for, ligger der ikke Andet end en Opfordring til at modstaae en saadan ydre Tyng, ifald den er der, og ifald der maaskee skulde være en indre Drift til at imødekomme den, da at faste denne Drift tilside. Naar vi imidlertid vide, hvad jeg efterhaanden har troet at forstaae, iblandt Andet af Justitsministeren, — jeg vilde ønske, at det var Krigsministeren, der havde sagt det, Justitsministeren har sagt, eller at Justitsministeren havde et afgjort Herredømme over Krigsministeren (Latter.), — saa har dette givet mig noget Haab, og mig forekommer det, som det Gunstigste vilde være, at give Tid til Overlæg, inden vi kom til en endelig Beslutning.

J. Petersen: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne, da jeg hører, at der er flere Talere, saaledes at denne Forhandling fortsættes imorgen.

Jeg skal derpaa angive Dagsordenen for næste Møde, som vil blive afholdt imorgen Middag. Kl. 12, saaledes:

- 1) Valg af 5 Medlemmer til det Udvalg, der skal nedsættes i Anledning af Udkaft til Lov om Erstatning til Retsbetjente for Ophævelsen af Dommer- og Striverkorn.
- 2) Spørgsmaal om Fremme af det af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds (J. A. Hansen) indbragte Udkaft til Lov, indeholdende et Tillæg til Loven af 25de Marts 1851 § 13 og 14.
- 3) Finansministeren forelægger et Lovforslag.
- 4) Fortsættelse af 2den Behandling af Udkaft til Lov om Udskrivning til Landkrigsstjernen for Aaret 1853.
- 5) 1ste Behandling af det fra Landstinget oversendte Forslag til Lov om den svævende Statsgæld.